

זקן נתן וכל יעבור

סדר ה'למוד לטובה מעבדת כ"ב אדר א'

ועל כן מי שזוכה להכליל בתוך הבית המדרש הזה, צריך לחזק את עצמו מאד ולהאמין ולידע, כי כל נקדה טובה וכל איזה התעוררות דקדשה שהוא מתעורר בכל עת לנתק את עצמו ממחשבות רעות ולהמשיך על עצמו מחשבות קדושות. וכל מה שהוא חותר בכל יכלתו לעשות איזה טוב אף-על-פי שבינו לבינו נעשה עמו מה שנעשה וכבר היה כן אלפים פעמים אף-על-פי-כן שום נקדה טוב אינו נאבד. כי הצדיק האמת שהוא הראש ישיבה, ראש הבית המדרש הקדוש מרים ומקבץ ומאסף הכל לתוך בית הקדשה ובונה מהם בנינים נפלאים על-ידי שמעלה בחינת אתערותא דלתתא ממקומות נמוכים כאלה דיקא שיה עקר תקון כל העולמות התלוי באתערותא דלתתא של האדם הבעל בחירה דיקא וכל מה שהדרגא נמוך יותר אזי יקר וחשוב ביותר כשעולה משם איזה התעוררות דקדשה, ועל-ידי-זה בונים הצדיקי אמת הבחינה משכן ובית-המקדש בכל דור עד שעל-ידי-זה יבנה באמת ובשלמות גמור הבית האחרון שיתקיים לעד (שם ס"ה ס"ו ס"ז)

ס"ח ס"ט פ"ב פ"ג פ"ז:

לב יעקב אבינו, עליו השלום, כשפגע במקום שהוא מקום הבית-המקדש זכה שם להשיג בשלמות ענין עצם נפלאות ומעלת האתערותא דלתתא כל שהוא ואיך שעל-ידי-זה דיקא נמשך מלמעלה הארה גדולה מבחינת אתערותא דלעלא, ואיך שהאתערותא דלתתא והאתערותא דלעלא נכללין יחד שיה בחינת כלליות כל היחודים, שנעשין על-ידי עבודות ישראל. ועקר התקונים ויחודים אלו נעשין בשלמות בבית-המקדש כמבאר כל

זֶה נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ה'תקנ' אומר מזהרני'ת זצ"ל "צדק צני מקוה שדך צהד מספרי רבנו יהיה תיקון לבל" א

"חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות א

זֶה בַּפְּנִים הַיָּטִב, וְאָז: "וַיִּקֶן מִשְׁנָתוֹ וַיֹּאמֶר אָכֵן יֵשׁ ה' בַּמָּקוֹם הַזֶּה וְאֲנֹכִי לֹא יָדַעְתִּי". וּבְזֶה תִּקַּן לְהַכְנִים בְּלֵב כָּל הַנְּפֹשׁוֹת לְדוֹרוֹת עַד הַיּוֹם הַזֶּה שְׂאֵפְלוֹ הַנְּפֹשׁוֹת הַנְּפוּלִין מֵאֵד שְׂפוּבְרִים שְׂבַמְקוֹמָם אֵין נִמְצָא שֵׁם הַיֵּשׁם יִתְבָּרֵךְ חַס וְשְׁלוֹם, וְשָׁכַל בְּחִינַת הַתְּעוֹרְרוֹת דְּקֻדְשָׁה שְׁלָהֶם אֵינוֹ נֶחֱשָׁב לְכֻלּוּם, יִדְעוּ יֵהֶם גַּם כֵּן וַיֵּאֱמִינוּ בְּאַמוּנָה שְׁלֵמָה שְׁגִים בַּמְקוֹמָם יֵשׁ הַיֵּשׁם יִתְבָּרֵךְ בְּכָל מְקוֹם שְׂבַעְעוֹלָם. כִּי בְּאַמֶּת יֵשׁ הַיֵּשׁם בַּמְקוֹם הַזֶּה גַּם כֵּן כִּי "מְלֵא כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ", רַק שְׂאֵינוֹ יוֹדֵעַ מִגְּדֹל הַהֶעֱלָמָה בְּבְחִינַת: "וְאֲנֹכִי לֹא יָדַעְתִּי", אֲבָל אִם יִתְעוֹרַר בְּאִיזָה בְּחִינַת אֲתֵעְרוּתָא דְלִתְתָּא יִזְכֶּה לְמוֹצָאוֹ. וְהֶעֱקָר בְּכַח קְדוּשַׁת הַבֵּית הַמְּקֻדָּשׁ שְׁשֵׁם שָׂרִישׁי כָּל הַנְּפֹשׁוֹת וּבוֹ תִּלּוּי תִּקּוּן כָּל הַנְּפֹשׁוֹת וְכָל הָעוֹלָמוֹת, וּבְכַח קְדוּשַׁת הַצְּדִיקִי אַמֶּת הָעוֹסְקִים בְּכָל דוֹר בְּבִנְיָנוֹ וּמִשָּׁם נִמְשָׁךְ בְּחִינַת הַתְּעוֹרְרוֹת הַתְּשׁוּבָה לְכָל יִשְׂרָאֵל. אֵךְ אֲפִיעַל־פִּי־כֵן צָרִיכִין אִיזָה הַתְּעוֹרְרוֹת מְלֻמְטָה גַּם כֵּן (שָׁם פ"ד פ"ה):

לַג 'כָּל הַהֶתְחַלּוֹת קְשׁוֹת' כְּמֵאֲמַר רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרָנָם לְבַרְכָּה, בְּפָרְט בְּעַנְיַן הַתְּשׁוּבָה. כִּי אֵי אֶפְשָׁר לְהַתְּעוֹרַר בְּאַמֶּת לְתְּשׁוּבָה, כִּי אִם עַל־יְדֵי שְׂתִינוּצִין לוֹ אֹזֶר הַיֵּשׁם יִתְבָּרֵךְ כִּדֵי שְׂתֵתְעוֹרַר לְשׁוּבָה. אֵךְ אֵי אֶפְשָׁר לְהִזְרִיחַ לוֹ מֵאוּרוֹ יִתְבָּרֵךְ כִּי אִם כְּשִׁישׁוּב בְּתְּשׁוּבָה כִּי: "כָּל זֶר לֹא יֵאכֵל קְדוֹשׁ", וְאִם כֵּן מֵהֵיכֵן הַהֶתְחַלָּה. וְלִפְעָמִים כְּשֶׁהַיֵּשׁם יִתְבָּרֵךְ מְרַחֵם עָלָיו וּמִזְרִיחַ לוֹ אֹזֶר יִתְבָּרֵךְ לְתוֹךְ עֵמֶק הַחֲשֻׁכוֹת שְׁלוֹ וְנִפְּילָתוֹ הַגְּדוּלָּה כִּדֵי לְעוֹרְרוֹ בְּתְּשׁוּבָה, אֵךְ הוּא אֵינוֹ יָכוֹל לְקַבֵּל הָאֹזֶר הַזֶּה כִּי לְפִי עֵצֶם שְׂבִירָתוֹ לְשְׂבִירֵי שְׂבָרִים עַל־יְדֵי מַעֲשֵׂיו הָרַעִים הַכֹּל הוּא אֲצִלוֹ בְּחִינַת רַבּוּי אֹזֶר, וּמִזָּה בְּאֵ שְׂלִפְעָמִים מִתְּעוֹרַר הָאָדָם בְּתְּשׁוּבָה עַל אִיזָה זְמַן וְאַחֲר־כֵּךְ נוֹפֵל מִזָּה וְכֵן מִזְדַּמֵּן כְּמָה פְּעָמִים. וְכָל זֶה מִחַמַּת שְׁלֵא תִקַּן עֲדִין אֵת

כליו שיוכל לקבל ההתעוררות כראוי וזה בפרט:

אך בכלל ישראל יש גם כן בחינה זו שזה בחינת כל הגליות והגלות וחרו ונלו וכן כמה פעמים. אך אף על פי כן: "ימין השם רוממה" ולעולם ידו על העליונה, כי אף על פי כן מכל בחינת גלות ומכל פעם שהיו ישראל בארץ ישראל נעשו תקונים נפלאים הרבה. ואף על פי שאחר כך נתגרה הבעל דבר וחרו וקלקלו, אף על פי כן נשארו רשימות הרבה מהתקונים הנ"ל עד שבהכח הזה אנו חיים בגלות ויש לנו כח לקבל איזה התנוצצות מידיעת אלהותו יתברך ואמונתו הקדושה. וכמו כן ממש הוא בכל זמן ובכל אדם בפרט שאף על פי שמתחיל פעמים אין מספר בעבודת השם יתברך ונופל מזה בכל פעם אפלו אם הנפילה גדולה מאד רחמנא לצלן, אפלו מי שנופל חס ושלום, לעברות ממש רחמנא לצלן, אף על פי כן כל מה שהתחיל איזה התחלה טובה בכל פעם אינו נאבד לעולם. כי אף על פי שבשעת הנפילה נתקלקל הכל אף על פי כן נשארו רשימות טובה מכל עבודה ועבודה ומכל התחלה והתחלה. ואלו הרשימות הם התקונים הנפלאים והם נצרכים ומכרחים מאד אל בנין הקדשה שצריכין להקים:

כי אנחנו צריכים עכשו שיבא משיח צדקנו ויגאלנו גאלת עולם וצריכין להקים בנין הקדשה בנין שלם בדרך נפלא שלא יחרם לעולם, וצריכין לאסוף כל נדחי ישראל ולקבצם יחד בקדשה שנית ולא ישאר שום ניצוץ ונשמה נדה בחוץ, כי הוא יתברך חושב מחשבות ברחמיו לבל ידח ממנו נדה. ועל כן צריכין לבנין זה כלים רבים לאין מספר וצריכין לזה כלי אמנות הרבה בלי שעור. על כן כל מה שאחד מישראל עושה עכשו איזה דבר שבקדשה

זֶקֶק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ה'תקנב - צמח מזהרני"ת זצ"ל "צדק צני מצוה שדף צהד מספרי רבנו יהיה תיקון רב" -
"חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ונצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

הן למוֹד הַתּוֹרָה וְתַפְלָה וְצַדִּיקָה וְשָׂאֵר מִצְוֹת־הַכֹּל הוּא יָקָר מְאֹד
בְּעֵינֵי הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ וְהוּא נִצְרָךְ מְאֹד לְהַצְדִּיק הָאֱמֶת הָעוֹסֵק בְּתִקּוּן
כָּל הַנְּשָׂמוֹת וְתִקּוּן כָּל הָעוֹלָמוֹת וּלְבַנֵּן הַקְּדוּשָׁה שֶׁהוּא עוֹסֵק
לְבָנוֹת:

וְעַל כֵּן אֶף־עַל־פִּי שְׂוִיהַ הָאָדָם שֶׁעָשָׂה הַדְּבָר שֶׁבִקְדוּשָׁה אוֹ עָסַק בְּכָר
קִצַּת בְּעַבֹדַת הַשֵּׁם יָמִים אוֹ שָׁנִים וְנָפַל אַחֲר־כֶּךָ, אֲפִלוּ אִם נִפְּלָתוּ
גְּדוּלָה מְאֹד רַחֲמָנָא לְצַלָּן, וְאֲפִלוּ אִם חָזַר וְנִתְעוֹרַר לְעַבֹדַת הַשֵּׁם
וְחָזַר וְנָפַל וְכֵן הָיָה כַּמָּה פְּעָמִים אֵין מְסַפֵּר יְהִיָּה אִידָּ שִׁיְהִיָּה,
אֶף־עַל־פִּי־כֵן תִּדַע וְתֵאֱמִין בְּאַמוּנָה שְׁלֵמָה, שֶׁאֵין שׁוּם דְּבָר וְלֹא
שׁוּם עַבֹדָה קְלָה נְאָבָד לְעוֹלָם, וְאֲפִלוּ הַתְּעוֹרְרוֹת בְּעֵלְמָא
וּמַחֲשָׁבָה טוֹבָה אֵינוֹ נְאָבָד לְעוֹלָם וְכַמוֹכָא בְּזִהַר הַקְּדוּשָׁה, לִית
רְעוּתָא טָבָא דְאֵתְאֲבִיד, כִּי תִכַּף כְּשֶׁנִּתְעוֹרַר בְּאִיזָה הַתְּעוֹרְרוֹת
בְּעֵלְמָא וּמְכָל שְׂכֵן כְּשֶׁעוֹשָׂה אִיזָה עֲבָדָא דְקְדוּשָׁה, אֲזִי תִכַּף חוּטָף
אוֹתוֹ הַצְּדִיק הָאֱמֶת שֶׁבְּכָל דוֹר הָעוֹסֵק בְּתִקּוּן נַפְשׁוֹת יִשְׂרָאֵל
וּמְכַנְיָם אוֹתוֹ לְמָקוֹם שְׂמִכְנִיָם, לְצַרְךָ הַבְּנֵין הַנְּפִלָא וְהַנּוֹרָא שֶׁהוּא
עוֹסֵק לְבָנוֹת לְהַכְנִיָם לְשֵׁם כָּל הַנְּדָחִים שֶׁבְּעוֹלָם וְלֹא יִשְׂאֵר אֶחָד
מֵהֶם בְּחוּץ כִּי כְּשֶׁמִּקְרַב הָאָדָם אֶת עַצְמוֹ אֶל הַקְּדוּשָׁה אֲפִלוּ רַק
בְּבַחֲיַנַּת שְׂכִינּוֹת כְּמוֹ שְׂכֵן שְׂדֵר אֶצֶל בַּעַל־הַבַּיִת רַק לְפִי שְׂעָה
אֶף־עַל־פִּי־כֵן גַּם עַל־יְדֵי־זֶה נִתְּוֹסְפִים הַבָּתִּים הַקְּדוּשִׁים שֶׁל הַתְּפִלָּה
בְּרַבּוּי עָצוּם בְּלִי שְׁעוֹר וְעַרְךָ וּמְסַפֵּר וְנַעֲשִׂין עַל־יְדֵי־זֶה שֶׁעוֹשִׂים
גְּדוּלִים לְמַעַלָּה בְּלִי שְׁעוֹר אֶף־עַל־פִּי שֶׁאֲחֲר־כֶּךָ נִתְּרַחַק חֵם וְשָׁלוֹם,
כְּמוֹ הַשְּׂכֵן שִׁיּוּצָא אַחֲר־כֶּךָ מִבַּיִת הַבַּעַל הַבַּיִת וְנִתְּרַחַק מִמֶּנּוּ. וְכְמוֹ
שְׂרוּאֵין בְּחוּשׁ, לְמַשָּׁל כְּשִׁישׁ תְּשַׁעָה אֲנָשִׁים אֲפִלוּ אִם כָּלָם צְדִיקִים
גְּדוּלִים אֶף־עַל־פִּי־כֵן אֵין יְכוּלִין לֹאמַר דְּבָר שֶׁבִקְדוּשָׁה בְּרָכוּ אוֹ
קְדִישׁ וְקְדוּשָׁה. וְכִשְׂבָּא אֶצְלָם אָדָם אֶחָד אֲפִלוּ פָחוֹת שֶׁבְּפָחוֹתִים מִן

השוק מצרפין אותו למנין עשרה ונגמר על ידו אמירת הדבר שבקדשה. אף-על-פי שתכף ומיד חלף חלף לו וחזר אל השוק, אף-על-פי-כן כמה שעשועים גרם להשם יתברך כי כל הקדשה נגמר על ידו. וכן אפלו אם היו שם כמה מנינים בלעדו אף-על-פי-כן כל מה שנתוסף אליהם עוד נפש אחת מישראל נתוסף קדשותו וכבודו יתברך יותר ויותר כי ברב עם הדרת מלך. אדרבא, כל מה שנתוסף נפש אחת אל קבוץ גדול דקדשה נעשה על-ידי-זה תקונים נפלאים ונוראים ביותר כמבאר בפנים. נמצא שכל מה שהאדם עושה איזה עבדא בעלמא בעבודתו יתברך אף-על-פי שאחר-כך נעשה עמו מה שנעשה חם ושלום, אף-על-פי-כן זאת העבדא אינה נאבדת לעולם וכבר נצטרפה אל הבנין הנפלא וגרמה תקון גדול לבנין הקדשה ונתרבו כמה אלפים ורבי רבבות בתים על ידה. ואם יחזק את עצמו כל פעם כל ימי חייו להתחיל בכל פעם מחדש בעבודתו יתברך אפלו אם יעבר עליו מה שייעבר, אזי סוף כל סוף יתקבצו כל אלו התקונים שגרם בכל עבודה ובכל התחלה וכלם יתקבצו לעזרתו לשוב להשם יתברך באמת "ואם ראשיתו מצער-אחריתו ישגא מאד", ואזי יראה מה שפעל על-ידי כל עבדא שבקדשה כי אין שום דבר נאבד לעולם וכנ"ל (הלכות תפילת ערבית הלכה ד' אות ל"ד):

לד עקר ההתחזקות של כל אדם, כי איך שהוא צריך לחזק את עצמו לבל יפל יותר חם ושלום, ועקר ההתחזקות הוא על-ידי השם, הינו על-ידי שם ה' ושם הצדיקים אמתים אשר שמם נקרא עליו שזה בחינת שם ה', כי שמו יתברך משתף בשמם, כי זה עקר ההתחזקות והשמחה מה שזכינו ש'לא עשני גוי והבדילנו מן התועים', ושם ישראל נקרא עלינו שזה בחינת שם ה' כי שמו

באפן אחר. על כן צריך האדם להתגבר ולהתחזק מאד ולידע ולהאמין, שהצדיק האמת מעלה גם מעט עבודתו ותפלתו המטרפות והמבלבלות. כי עקר עליית כל התפלות והתורה והמצוות הכל הוא רק על-ידי הצדיק האמת, כי אפלו מי שעוסק בתורה ומצוות הרבה, גם כן אינו יכול להעלות עבודתו בשלמות למקום הצריך כי אם על-ידי הצדיק האמת, וזה הצדיק מעלה גם כל התפלות והעבודות המטרפות, כי מברר מעט הטוב שבהם ומעלה אותן ובונה מהם בנינים נפלאים. ועל כן אדרבא, כל מה שהאדם רואה שהבלבולים מתגברין ותפלתו ועבודתו בקטנות גדול הוא צריך להתחזק יותר ויותר, להכריח את עצמו מאד ולהתחיל בכל פעם מחדש להתחזק בתפלה ועבודה, בכדי שיהיה על-ידי-זה חבילות חבילות הרבה של נקודות טובות שיש בכל עבודה ועבודה, ואז יתעורר הצדיק ברחמים גדולים יותר להגביה ולהעלות החבילות הקדושות של תורה ומצוות שעסק בהם (שם הלכה ו' אות ט'):

לו יש שלש קלפות שמרחיקין את האדם מהשם יתברך. אחד מגיע אליו ומזיקו בראשו ומכניס במחוו ודעתו מחשבות רעות של ממון ושאר תאוות. ואחד מגיע אליו ומזיקו ללבו ומכניס חמדה גדולה בלבו שיחמד מאד לכל התאוות רחמנא לצלן, אך אף-על-פי-כן היה אפשר שישאר בו עדין איזה נקדה טובה שעל-ידי-זה יחזר ויתגבר על תאוות הלב ועל המחשבות שבמח. אבל יש עוד קלפה שלישית שקשה מכלם, שעקר עסקה להשליך ולהפיל את האדם ולהחליש דעתו שיהיה נסוג אחור לגמרי חס ושלום, מהשם יתברך ומהצדיקים בבחינת: "נזורו אחור", ואומר לו: 'מה לך ליגע עצמך אצל החסידים והיראים אמתיים, מאחר שאתה רואה

ה'תקנ"ו ❧ אמר משה רבינו ל"ל"ל ענין מקוה שיהיה מצוי רבנו יהיה תיקון ל"ל"ל ❧
❧ "חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות ❧

שאתה אצלם כְּבֹר זְמַן רַב וְעַדֵּין כָּל הַמַּחְשְׁבוֹת רְעוֹת וְתַאוֹת
הַלֵּב בְּתַקְפָּם, וְלָמָּה אֶתְּה מְתַיַּיַע בְּחָנָם, שׁוֹב לְאַחֲרֵיהֶ לְרוּיִן אַחַר
פְּרִנְסַתְךָ וְאַחַר הַמָּמוֹן וְכִיּוֹצֵא כְּשֶׁאֵר הָעוֹלָם. וְקִלְפָה זֹאת קָשָׁה
מְכָלָם, כִּי כָּל זְמַן שֶׁהָאָדָם מַחֲזִיק אֶת עַצְמוֹ אֵיךְ שֶׁהוּא יֵשׁ לוֹ תַקְנָה,
כִּי הֵתְקָרְבוֹת לְבֵד שְׁמֵת־קָרֵב לִירָאִים וּכְשָׁרִים זֶה בְּעַצְמוֹ יָקָר
מְאֹד אֲפָלוּ אִם לֹא יִקְבֵּל שׁוֹם קִדְשָׁה כָּלֵל חַם וְשָׁלוֹם, וְאַפְלוּ אִם
נְדָמָה לוֹ שֶׁהוּא גָרוּעַ עַכְשָׁו יוֹתֵר מִבְּתַחֲלָה, הֵלֵא הוּא יוֹדֵעַ הָאֶמֶת
שֶׁלֹּא הֵתְקָרְבוֹת אֲלֵיהֶם גָּרְמָה לוֹ זֹאת חַם וְשָׁלוֹם, כִּי בּוֹדָאִי אִם
הָיָה שׁוֹמֵעַ לְעַצְתָּם בּוֹדָאִי הָיָה טוֹב לוֹ מְאֹד בְּזֶה וּבְכֵּא. רַק מַחֲמַת
שְׁכַח הַבְּחִירָה גְדוֹל מְאֹד וּמִמִּילָא נַעֲשָׂה עִמּוֹ מֶה שֶׁנַּעֲשָׂה, אִם כֵּן
מִי יוֹדֵעַ מֶה הָיָה נַעֲשָׂה עִמּוֹ אִם לֹא הָיָה מְתַקָּרֵב כָּלֵל, כִּי בּוֹדָאִי
אִם לֹא הָיָה מְתַקָּרֵב כָּלֵל אִזּו הָיָה גָרוּעַ יוֹתֵר וְיוֹתֵר. וְאַל יֵאמֶר מֶה
הִיא שְׁהֵימִים הָרֵאשׁוֹנִים הָיוּ טוֹבִים מֵאַלָּה, כִּי אֵין אָדָם יוֹדֵעַ מֶה
שֶׁיַּעֲבֹר עָלָיו כָּל יָמָיו, כִּי הָאֹרֵב יוֹשֵׁב וְאֹרֵב עָלָיו בְּכָל יוֹם וּבְכָל
עֵת וּבּוֹדָאִי כְּבֹר נֵצֵל מֵהַרְבֵּה פַח יוֹקְשִׁים עַל־יָדֵי כַח הֵתְקָרְבוֹת
לְבֵד (שָׁם אֹת י"ב):

לוֹ רַב הַנְּפִילוֹת שֶׁל הָאָדָם הוּא מַחֲמַת שְׁכָבֵר נִתְעוֹרֵר כְּמֶה
פְּעָמִים לְהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ וְנָפֵל מִזֶּה. וּבְאַמְתָּה הוּא לְהַפְךָ, כִּי הֵלֵא אֲפָלוּ
מִי שֶׁחָטָא כָּל יָמָיו וְלֹא נִתְעוֹרֵר בְּתַשׁוּבָה כָּלֵל, אִם יָשׁוּב לְבַסּוּף
מוֹחֲלִין לוֹ, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרָנָם לְבִרְכָה. מְכָל שֶׁכֵּן
בְּשִׁנְתְּעוֹרֵר כְּמֶה פְּעָמִים וְחָזַר וְנִתְרַחַק וְכֵן הָיָה כְּמֶה פְּעָמִים,
שֶׁבּוֹדָאִי יֵשׁ לוֹ תַקְוָה וּבּוֹדָאִי בְּנֵקֵל לוֹ יוֹתֵר לְשׁוֹב לְהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ
בְּאַמְתָּה, כִּי 'לִית רְעוֹתָא טְבָא דְאַתְאַבִּיד' (שָׁם הֵלְכָה ז' אֹת ז):

לח בְּשַׁעַת הַחֲרָבָן וְהַנְּפִילָה אָנוּ מְקַבְּלִין חֵיוֹת בְּהָעֵלָם גְּדוֹל דִּיקָא,
מְבַחֲינָה עַל־יוֹנָה מְאֹד שֶׁהוּא סוּד בְּחִינַת: 'כִּסְא דְמִתְכַּסִּיא' וְכוּ' רַק

שֶׁאִין הַחַיּוֹת נִמְשָׁךְ כִּי אִם מְעַט דְּמַעַט וּבְהֶעֱלֵם נִפְלָא, וְאִזְ צְרִיכִים לְחַפֵּשׂ אַחַר הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ מְאֹד וּלְהַתְחַזֵּק וּלְטַעַן כָּל זֹאת עִם הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, הֲלֹא בְּאַמַּת אֶתָּה נִעְלָם בֵּינֵינוּ גַם עִתָּה לְכֵן הוֹדִיעַנוּ נָא, אֵיךְ מְקוֹם כְּבוֹדָךְ וְאֵל תּוֹסֵף לְהַסְתִּיר פָּנֶיךָ מֵאַתָּנוּ. שְׂוֵה בְּחִינַת מַה שֶּׁטַּעַן הַנְּבִיא בְּסוֹף הַקִּיּוּנוֹת, "אֶתָּה ה' לְעוֹלָם תֵּשֵׁב כְּסֹאֲךָ לְדוֹר וָדוֹר" בְּחִינַת כְּסֹא הַנִּ"ל. "לָמָּה לָנֶצַח תִּשְׁכַּחַנוּ וְכוּ' הַשִּׁיבֵנו ה' אֱלֹהֵינוּ" וְכוּ'. וְעַל־יְדֵי כָּל זֶה שִׁיחַפֵּשׂ גַם אִזְ אַחַר כְּבוֹדוֹ יִתְבָּרֵךְ יִזְכֶּה שְׂתַתְּהֵפֵךְ הִירִידָה לְעֵלְיָה וְיִזְכֶּה לְקַבֵּל הַחַיּוֹת דְּקֹדְשָׁה הַגְּבוּהָה הַנִּ"ל בְּאַתְגְּלִיָּא וּבְשִׁפְעַ גְּדוֹל (שָׁם אֹת י"ז כ"ג):

לֹט עֵקֶר תִּקּוּן פְּגִימַת הַלְבָנָה הוּא עַל־יְדֵי הַתְּחַזִּיקוֹת שֶׁבָּא עַל־יְדֵי שְׂמֻחָה, בְּחִינַת: "כִּי חֲדוֹת ה' הֵיא מְעֻזָּכֶם", וְזֶה שֶׁהַזְהִיר הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ כְּמָה פְּעָמִים אֶת יְהוֹשֻׁעַ "חֲזֹק וְאַמֵּץ", כִּי יְהוֹשֻׁעַ הוּא בְּחִינַת לְבָנָה כְּמֵאֲמַר רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנָם לְבָרְכָה, (שָׁם אֹת מ"ט):

מִמְלַחְמַת עֲמָלֵק שֶׁהוּא מְלַחְמַת הַיַּצָּר הִיא מְלַחְמַת אֲרֻכָּה מְאֹד, וְעֵקֶר הַכְּנַעְנִי הוּא עַל־יְדֵי הַתְּחַזִּיקוֹת, שֶׁבְּכָל מַה שֶּׁעוֹבֵר עַל הָאָדָם כָּל יְמֵי חַיָּו יִהְיֶה חָזֵק מְאֹד לְבָלִי לְהַנִּיחַ לְהַפִּיל אֶת עַצְמוֹ בְּשׁוּם אִפְּן, בְּבְחִינַת: "וְאַצִּיעָה שְׂאוֹל הַנֶּדֶךְ". וְגַם מִשָּׁם יִקְרָא וְיִצְעַק אֵל ה' בְּכָל זֹאת הַנֶּפֶשׁ בְּבְחִינַת: "מִכֶּטֶן שְׂאוֹל שׁוֹעֵתִי" וְכוּ'. וְזֶה עֵקֶר דֶּרֶךְ הַתְּשׁוּבָה שֶׁאֵנוּ עוֹסְקִים לְהַמְשִׁיךְ בֵּימֵי הַנּוֹרָאִים הַקְּדוּשִׁים רֵאשִׁי הַשָּׁנָה וְעֵשְׂרֵת יְמֵי תְּשׁוּבָה וְיוֹם כְּפָרִים וְזֶה עֵקֶר נִצְחוֹן הַמְּלַחְמָה שֶׁאֵנוּ עוֹסְקִים בֵּימֵי הַלָּלוּ. כִּי כָּל זְמַן שֶׁהָאָדָם אֵינוּ מֵיֵאֵשׁ אֶת עַצְמוֹ וּמְחַזֵּק אֶת עַצְמוֹ לְהַתְחִיל בְּכָל פַּעַם מִחֲדָשׁ אֵיךְ שֶׁהוּא, הוּא נִקְרָא נוֹצֵחַ אֶת הַמְּלַחְמָה, כִּי בְּאַמַּת לְשֵׁם הַמְּלַחְמָה, כִּי אִי אֶפְשָׁר לְהָאָדָם בְּעַצְמוֹ לְנִצְחוֹ כְּמֵאֲמַר רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנָם לְבָרְכָה: 'אֵלְמִלָּא הַקְּדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא עוֹזְרוֹ' וְכוּ', כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב: "מְלַחְמָה לַה' בַּעֲמָלֵק"

זֶקֶק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ה'תקלח - צמח מזהרני"ת זצ"ל "צדק צני מקוה שדך צהד מספרי רבנו יהיה תיקון רב" -
"זק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ונצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

וכו', רק שהאדם מחיב לחזק את עצמו בכל פעם מחדש לבלי להיות נסוג אחור ממלחמה הזאת ולבלי ליאש את עצמו בשום אופן. וזה מרמוז בדברי הזהר הקדוש שאמר: 'מאן נצח מאן דאחיד מאני קרבא בידוהי, כי ודאי במלחמה הזאת אין רואין עדין בחוש מאן נצח, כי עדין המלחמה ארבה מאד והנלות מתגבר ועל כל אחד עובר מה שעובר, אף-על-פי-כן כל זמן שאוחזין עדין הכלי זין בידינו ועקר הכלי זין שלנו הוא תפלה, כמבאר במקום אחר, וכל זמן שאין אנו מיאשין עצמנו ממלחמה הזאת חם ושלום, ואוחזין עדין הכלי מלחמה בודאי אנחנו מנצחים, כי כל זמן שהאדם מחזק את עצמו בתפלה וצעקה להשם יתברך הוא בכלל מנצח את המלחמה, כי זה עקר הנצחון כנ"ל (שם אות נ"ד):

מא העקר הוא אמונה שהוא בחינת שבת, כי כל זמן שיש לו אמונה, בודאי ישוב אל השם יתברך באמת, ועל כן צריך האדם לחזק את עצמו על-ידי-זה בעצמו, דהינו על-ידי מה שהבעל דבר והספרא אחרא רוצה להפילו חם ושלום, על-ידי-זה בעצמו יחזק את עצמו, כי הבעל דבר מתנכל בנפשו להפילו בכל עת מחמת שמכנים בלבו שפגם וקלקל כל כך עד שאי אפשר לו עוד לשוב ולתקן עברות ופגמים כאלו, בפרט כפי מה שיש אנשים שבאמת קלקלו הרבה מאד, כמו שהם יודעים בעצמם שעברו עברות רבות גדולות וחמורות ימים ושנים הרבה רחמנא לצלן. ויש שכבר התחילו כמה פעמים בתשובה ובעבודת השם ואחר-כך נפלו כמו שנפלו, כל אחד ואחד כפי נפילתו, רחמנא לצלן, ועל כן מכנים הבעל דבר בלבם בכל פעם שכבר אפס תקותם לפי עצם הפגמים האלה, אבל באמת בזה בעצמו יכול האדם להחיות

וְלַחֲזֹק אֶת עֲצְמוֹ, כִּי מֵאַחַר שִׁיּוּדַע וּמֵאַמִּיז עֲדִין, שֶׁעֲבָרָה הִיא פְּגָם
 גָּדוֹל שֶׁעַל יְדֵהּ פּוֹגְמִים בְּכָל הָעוֹלָמוֹת עֲלִיוֹנִים, אִם כֵּן יֵשׁ לוֹ
 אֲמוּנָה עֲדִין וּמֵאַחַר שִׁישׁ לוֹ אֲמוּנָה עֲדִין בְּיָדָיו יֵשׁ לוֹ תִקְוָה בְּלִי
 סֵפֶק, כִּי מֵאַחַר שֶׁהוּא מֵאַמִּיז שִׁיכּוֹלִין לְקַלְקֵל בְּיָדָיו יְכוֹלִין לְתַקֵּן
 גַּם כֵּן:

כִּי זֶה יְדוּעַ שֶׁהָאֲפִיקוֹרְסִים וְהַמְּחַקְרִים אֵינָם מֵאַמִּינִים כָּלֵל
 שֶׁמְקַלְקְלִים עַל-יְדֵי עֲבָרָה בְּעוֹלָמוֹת עֲלִיוֹנִים, שֶׁמִּזֶּה נִמְשָׁךְ מֵהַ
 שְׁנוֹתָנִים טְעָמִים שֶׁל הֶבֶל וְשֶׁקֶר לְמַצּוֹת וְעֲבָרוֹת שֶׁל תּוֹרָה. אֲבָל
 אֲנַחְנוּ עִם קְדוּשַׁת שְׁאֵנוֹ מֵאַמִּינִים שֶׁהֵעֲבָרָה חַס וְשָׁלוֹם, הִיא פְּגָם
 גָּדוֹל מְאֹד בְּעוֹלָמוֹת עֲלִיוֹנִים וְכוּ' וּמִחֲמַת זֶה רוֹצֵה הַבֶּעַל דְּבַר
 לְהַפִּילוֹ חַס וְשָׁלוֹם. וְהוּא אֲדַרְבָּא, עַל-יְדֵי-זֶה בְּעֲצְמוֹ רָאוּי לוֹ
 לְהַחֲיֹת אֶת עֲצְמוֹ מֵאַחַר שִׁישׁ לוֹ אֲמוּנָה עֲדִין. כִּי עַקֵּר כּוֹנֵן
 הַבֶּעַל דְּבַר הוּא שֶׁרוֹצֵה לְהַפִּיל אוֹתוֹ כָּל כֶּף עַד שִׁיפִיל אוֹתוֹ
 לְכַפִּירוֹת גְּמוּרוֹת חַס וְשָׁלוֹם, שִׁיאֲמַר: "לֵית דִּין וְלֵית דִּין", וְכִמוֹ
 שֶׁאֲמָרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנוֹם לְבִרְכָה: 'הַיּוֹם אֹמֵר לוֹ עֲשֵׂה כֶּף וְכוּ' עַד
 שֶׁאֹמֵר לָךְ וְעַבַד עֲבוּדָה זָרָה, וְכִמוֹ שֶׁאֲנוּ רוֹאִים בְּכָל דּוֹר כַּמָּה
 וְכַמָּה שֶׁבָּאוּ לְמָה שֶׁבָּאוּ רַחֲמָנָא לְצַלְקֵי עַל-יְדֵי נְפִילוֹת וְחֲלִישוֹת
 הַדַּעַת כֶּאֱלוֹ שֶׁהַכֹּנִים בָּהֶם הַבֶּעַל דְּבַר:

עַל כֵּן צָרִיךְ הָאָדָם לְהַשְׁכִּיל עַל דְּרָכָיו וּלְחַוֵּם עַל חַיָּיו וּלְחַזֵּק אֶת
 עֲצְמוֹ בְּכָל עֵת בְּכָל מָה שִׁיּוּכַל יִהְיֶה אִיךָ שִׁיְהִיָּה. וְעַל-יְדֵי-זֶה
 בְּעֲצְמוֹ יִחַזֵּק אֶת עֲצְמוֹ עַל-יְדֵי שִׁישׁ לוֹ אֲמוּנָה עֲדִין שֶׁפּוֹגְמִין
 הַרְבֵּה עַל-יְדֵי עֲבָרוֹת כַּנ"ל. כִּי כָּל זְמַן שִׁישׁ לוֹ אֲמוּנָה יֵשׁ לוֹ תִקְוָה
 וּבְיָדָיו יְכוֹלִין לְתַקֵּן הַכֹּל, כִּי "כָּל מַצּוֹתֶיךָ אֲמוּנָה". כִּי עַקֵּר
 הַמַּצּוֹת הֵם לָבוֹא עַל יָדָם לְאֲמוּנָה שְׁלֵמָה, כִּדִּי לְהַכִּיר אֶת מִי
 שֶׁאֲמַר וְהָיָה הָעוֹלָם, וְכָל זְמַן שִׁישׁ לְהָאָדָם נִקְדָּה מִהָאֲמוּנָה

זֶה הַמִּסְפָּר מִקֻּדְשׁוֹת הַיְיָ וְלֹא יִעָבֹר
הִתְרַמְּתוּ מִקֻּדְשׁוֹת הַיְיָ וְלֹא יִעָבֹר
הִתְרַמְּתוּ מִקֻּדְשׁוֹת הַיְיָ וְלֹא יִעָבֹר
הִתְרַמְּתוּ מִקֻּדְשׁוֹת הַיְיָ וְלֹא יִעָבֹר
הִתְרַמְּתוּ מִקֻּדְשׁוֹת הַיְיָ וְלֹא יִעָבֹר
הִתְרַמְּתוּ מִקֻּדְשׁוֹת הַיְיָ וְלֹא יִעָבֹר
הִתְרַמְּתוּ מִקֻּדְשׁוֹת הַיְיָ וְלֹא יִעָבֹר
הִתְרַמְּתוּ מִקֻּדְשׁוֹת הַיְיָ וְלֹא יִעָבֹר
הִתְרַמְּתוּ מִקֻּדְשׁוֹת הַיְיָ וְלֹא יִעָבֹר
הִתְרַמְּתוּ מִקֻּדְשׁוֹת הַיְיָ וְלֹא יִעָבֹר

הַקְדוּשָׁה יֵשׁ לוֹ תְקוּהָ עֲדִין, כִּי בְיָדָי יֵשׁ עֲצוֹת כְּאֵלוֹ שְׁגָם הוּא
יְכוּל לַחֲזֹר לְהַשִּׁיב יְהוָה בְּתַבְרָךְ בְּנִקְלַת עַל-יְדֵי אִיזָה נִחַת רוּחַ שִׁיעֵשׂה
לְהַשִּׁיב יְהוָה בְּתַבְרָךְ בְּמָקוֹם שֶׁהוּא, שֶׁעַל-יְדֵי-זֶה יִזְכָּה לְשׁוּב אֱלֹהֵי בְּאֶמֶת
עַל-יְדֵי כַח הַצְדִיקֵי אֶמֶת, עַד שֶׁיִּכּוּל לְזָכוֹת לְתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה כָּל כָּךְ
עַד שֶׁיִּתְהַפְּכוּ כָּל הָעוֹזְנוֹת לְזָכוֹת כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרָם
לְבָרְכָהּ, וְכַנִּי"ל (הַלְכוֹת תְּחוּמֵי הַלְכָה ה' אוֹת ל"ה):